

Київській державній академії декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука – 80 років!

МІСТЕЦЬ

№4 (80) Жовтень–листопад 2018 р.

Газета Київської державної академії декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука

ШАНОВНІ КОЛЕГИ!

Прийміть щирі вітання з нагоди 80-річчя від дня заснування вашого закладу професійно-художньої освіти, а також з нещодавнім перейменуванням Інституту у Київську державну академію декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука!

У вашому славному закладі мистецтва і дизайну продовжується розвиток традицій «українського монументалізму», впроваджується унікальна українська графіка самобутньої мистецької школи «бойчукізму», що відома у світі своїм неповторним синтезом фольклорного образотворчого і церковного візантійського мистецтва.

До складу вашого колективу входять відомі науковці-педагоги, мистецтвознавці, художники декоративно-прикладного мистецтва і дизайнери. Висловлюємо вам шану і подяку за те, що ви збагачуєте талановиту молодь професійною компетентністю з етнодизайну, плекаєте з кожного студента справжнього митця, здатного своїми художніми творами поповнити скарбницю національної культури та духовності. Переконані, що українське декоративно-прикладне мистецтво у стінах Академії імені Михайла Бойчука стане пріоритетним джерелом розвитку українського національного дизайну.

З нагоди Ювілею прийміть від НАПН України і від мене особисто побажання незгасної енергії, творчого натхнення у повсякденній плідній праці на благо українського народу.

Василь КРЕМЕНЬ,
академік НАН і НАПН України,
президент НАПН України

Український фонд культури імені Бориса Олійника сердечно вітає Київську державну академію декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука з високим ювілеєм.

Для Вашого творчого закладу, шановні колеги, це вік великих здобутків, талановитих творів, нових перспективних планів і звершень. Гортаючи сторінки історії Вашої академії, згадуємо та зустрічаємо унікальне сузір'я геніальних митців, духовної еліти України, небайдужої до її Величності Культури в усьому її світовому розмаїтті. Упродовж 80-ти років Київська державна академія декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука виступає справжнім духовним центром європейського рівня, спрямованим на консолідацію багатогранних мистецьких процесів держави, продовжуючи кращі традиції вітчизняної культурно-просвітницької діяльності й виховання підростаючого покоління.

Щиро вітаю Вас, шановні колеги, зі славним ювілеєм, зичу міцного, козацького здоров'я, щастя, добробуту і миру у розбудові національної духовної культури.

Олександр БАКУМЕНКО,
голова правління Українського фонду культури
імені Бориса Олійника,
академік

НА МОЗАІЦІ – ІСТОРІЯ ДРЕВНЬОГО КИЄВА

До знаменної дати в біографії академії подружжя знаних митців – багатолітній викладач кафедри монументально-декоративного живопису, заслужений діяч мистецтв України Олена Владімирова та професор кафедри рисунка, академік, лауреат Шевченківської премії Володимир Прядка вирішили подарувати свої твори.

Олена Іванівна має міцні і давні зв'язки з навчальним закладом – вона випускниця Київського училища прикладного мистецтва – одного з попередників нинішньої академії – а згодом її викладач, дарує для майбутнього музею закладу свою велику мозаїчну роботу «Легенда про Михайла Птаха». Володимир Михайлович – керамічні твори. «Ми хочемо стати, – каже митець, – співзасновниками музею, який має бути духовно-мистецьким центром закладу. Михайло Бойчук свого часу проголосив стосовно нинішньої НАОМА, щоб ця академія була заснована на стародавніх українських традиціях. Ці слова стали маніфестом бойчукістів, і з цією метою мав бути організований музей. Але він так і не з'явився і до 100-річчя цього закладу.

Тепер ми стали академією і мусимо підняти цей прапор – маніфест Михайла Бойчука в новоствореному музеї. Ось через це ми і даруємо свої твори.

На мозаїці Олени Іванівни – сюжет з билин київського циклу про дружинника часів Ярослава Мудрого – меткого, вправного, сміливого.

Ми даруємо рідній академії і керамічні твори, на яких теж українські міфи і легенди нашого народу.

ВЛ.ІНФ.

ПОДАРУНКИ ДО ЮВІЛЕЮ

ПОРТАЛ

Академія активно готується до ювілейних урочистостей. Набувають нового вигляду її інтер'єри, навчальні майстерні, конгрес-хол, кафедри. Буде прикрашений керамічними творами і вхід до головного корпусу навчального закладу, над якими невтомно, напружено і натхненно працює патріарх кераміки, народний художник України, лауреат Шевченківської премії, професор Петро Печорний. Над красивими кованими дверима яскравитиме рельєфна керамічна композиція з п'яти пластів, на яких зображено витворених буйною уявою митця казкових птахів і левів, увічнюватиме їх бароково розкішне дерево життя. Усе має свій глибокий смисл, своє символічне значення.

«Портал Петра Печорного», так, жартуючи, кажуть колеги про цю творчу роботу знаного майстра. Створення композиції – складний, тонкий, багатфункціональний про-

цес. Його умовно можна поділити на два етапи – творчий і технологічний. На першому етапі митець втілював задум в ескізах, яких у нього на столі безліч. Потім їх переводив на картони. Кінцевий варіант птахів, левів і дерева життя на картонах затверджувала вчена рада академії. Незначні зауваження – і Петро Петрович знову в роботі. З картонів знімалася калька, з неї на глиняний пласт переводилося зображення, а тоді робилося ліплення левів і птахів. Картони лежали поруч щодня. З них майстер творив рельєфи. Складність полягала ще й у тому, що треба було прив'язувати пласти до вже наявної архітектурної ситуації, тобто до кованих дверей.

Звісно, вкластися у визначені строки Петро Петрович сам не міг, тому попросив допомоги. Ми застали у майстерні ще одного викладача, талановитого кераміста Леоніда Нагірняка, він поглиблював на творах, що висихали, якісь штрихи.

Робота справді складна, – сказав Леонід, – коли глина висохне, потрібно зробити два випали у печі. Для цього будемо розрізати пласти на частини. Дуже хвилюємося. А Петро Петрович – надзвичайно вимогливий – кожний штрих, кожну деталь перевіряє, доводить до досконалості. Та й початковий процес ніхто не відмінював.

Портал прикрашатиме вхід до альма матері, як і саму будівлю академії, духовно підноситиме студентів, викладачів і гостей. І це назавжди.

ШТАНДАРТ

А в 35-й майстерні кафедри художнього текстилю, вишивки та моделювання костюма відбувається процес вишивання нового штандарту академії, куди входять герб і назва навчального закладу. Теж унікальна рукотворна робота. Адже штандарт буде невід'ємною складовою всіх урочистих подій академії. Попередній, каже старший викладач

кафедри Олена Феоклістова, під керівництвом якої проводиться робота, дуже красиво зробили наші попередники – Ельвіна Талащенко з тодішніми студентами – справжній твір мистецтва. Та зі зміною статусу закладу ректорат доручив нам виготовити новий. Кафедра довірила це почесне завдання двом нашим талановитим студенткам 6 курсу – Крістині Сивенко та Мар'яні Шмундяк. Вони вчаться в одній групі, а керують їх дипломними проектами.

Тут теж дуже важливу роль відіграє підготовчий період: де, як, в якому місці, якого кольору повинні бути шрифти і герб щодо всієї композиції поля тканини. Наприклад, лише кольори ниток відповідно до оригіналу герба добирали довго.

Дівчата навіть додому беруть тканину, щоб працювати, бо усвідомили значущість роботи, хочуть побачити кінцевий результат, реакцію викладачів, студентів. Адже це для рідної академії, надовго.

– Мабуть, очі втомлюються, рука з голкою і ниткою, – запитує Крістину. – Якраз ні, а от ноги, шия – це так. Складно перевести зображення герба на тканину. Розміри, колір, форма декоративних елементів... Та ми з Мар'яною, переконана, впораємося. Бо ось, показала на палець, і наперсток Олени Василівни допомагає.

Зичимо дівчатам успішно завершити почесне доручення!

Андрій ЯРЕМЧУК

ВИСТАВКА ПОРТРЕТІВ-ПЛАКАТІВ

Студенти кафедри графічного дизайну під керівництвом старшого викладача Володимира Грищенка два роки працювали над портретами-плакатами фундаторів нашої академії, або тих митців, хто мав важливе, але опосередковане відношення до її становлення. Понад 20 плакатів відтворили постаті цих видатних особистостей. Їх створили студенти-графіки других, третіх, четвертих курсів. На плакатах бачимо творчо переосмислені обличчя Марії Приймаченко, Марфи Тимченко, Параски Влащенко, Тетяни Пати, Пелагеї Глуценко, бойчукістів – Василя Седляра, Івана Падалки, а також Івана Кавалерідзе, Олександра Мурашка, Анатолія Петрицького, Олександри Екстер, Казимира Малевича, викладачів – Віталія Сівка, Миколи Попова та інших.

Цікава творча задумка виникла у Володимира Грищенка ще кілька років тому, коли зайшла мова про відзначення ювілею академії. Його ідею підтримали ректорат і вчена рада навчального закладу. Тривала

підготовча робота, студенти вивчали історичні матеріали, шукали вдалого творчого вирішення того чи іншого портрета. Передати сутність особистості портретованого і його творчості в лаконічній, динамічній, гострій формі плаката й у прямому зверненні до глядача – завдання не з простих. Та студенти впоралися з ним успішно.

ВЛ. ІНФ.

«Мистець» – літописець біографії і яскравий бренд академії
Тортаємо сторінку десятилітньої історії

Наші символи

ГІМН

Муз. Г. Татарченка
Сл. С. Галябарди

МИ – БОЙЧУКІВЦІ

I
Із глини, на папері й полотні,
У камені, із дерева й металу,
Дива майстри створили
не земні,
Які їм вічним пам'ятником
стали.

Наші серця талантами зірпті.
Ми бойчуківці – нація дерзани! /
2р.

Ці імена сьогодні знає світ,
Від їх творінь ясніють наші очі
Тому і ми, із молодечих літ –
Красу життя освітлювати
хочем.

II
Спасибі долі, що вчимося тут.
В нас дух панує творчий
і робітний,
І за плечима крила
вже ростуть,

Ми бойчуківці – горді і амбітні

Пр.: Ми – бойчуківці,
нація дерзани!
Ми творимо мистецтво
і дизайн.

На нас чекають храми і міста,
Які ми будемо творити.
Отож дерзай,
щоб світ прекрасним став
Щоб Україна стала краща
в світі.

Герб

ЯК ЦЕ БУЛО

За роки незалежності України вищі навчальні заклади, відроджуючи традиції, затвердили власну символіку. Йдеться про герб, прапор того чи іншого вузу, враховуючи історію, специфіку і сьогодення підготовки фахівців.

Тож закономірно, що на засіданні Вченої ради Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука постало питання про створення герба. З огляду на це і було оголошено конкурс.

Влітку 2008 року художники-викладачі Олег Кравченко (№1), Володимир Прядка (№2), Лідія Голембовська (№3), наш випускник Володимир Глущенко (№4) взяли участь у конкурсі на кращий герб інституту імені Михайла Бойчука. Перемогла робота, яку запропонував Олег Кравченко (№1). Цей герб було прийнято на Вченій раді з деякими зауваженнями та побажаннями. Сьогодні ви маєте можливість ознайомитися з усіма чотирма пропозиціями та описами гербів, наданих авторами.

Остаточний варіант герба створив Олег Кравченко за участі заслуженого діяча мистецтв Василя Чебаніка. Цей герб вже десять років є символом нашого навчального закладу.

№ 1, 2008 рік

УСЛАВЛЕНІ ОСОБИСТОСТІ УКРАЇНИ

На останньому засіданні дискусійного клубу «Цікаві зустрічі» студенти зустрілися з двома непересічними особистостями, знайними в Україні. Це Левко Лук'яненко, депутат України I, II, IV, V скликань, Герой України, Голова Української Республіканської партії. Другий гість – онук геніального філософа, письменника Івана Франка Роланд Франко, український громадський діяч.

Левка Григоровича без найменшого перебільшення називають історичною особою, як автора «Акту про Незалежність України».

Студентську молодь цього разу зацікавило питання з обрання найголовнішої мети і вірності їй упродовж всього життя.

Гість розповів про деякі періоди своєї діяльності. Ще працюючи на Львівщині адвокатом наприкінці ХХ століття, він розпочав боротьбу за незалежність України. Головною справою свого життя він вважає пропаганду української національної ідеї.

Нещодавно побачило світ 13-ти томне видання творів Левка Лук'яненка, куди увійшли «Сповідь у камері смертників», «Вірю в Бога й Україну», «Не дам загинуть Україні», «З часів неволі», «Незнищенність» та інші. Присутні на зустрічі мали можливість придбати окремо видані твори Л. Лук'яненка з автографом автора. Повне зібрання творів Левка Григорович подарував бібліотеці інституту.

До розмови долучився Роланд Франко, людина прогресивна, високоосвічена, яка з вірою дивиться у майбутнє Незалежної України.

В.о. ректора інституту Оксана Полтавець-Гуйда від імені колективу підписала лист підтримки на висунення Левка Лук'яненка на отримання державної нагороди України, найвищої в Україні творчої відзнаки за вагомий внесок у розвиток культури та мистецтва – Національної премії України імені Тараса Шевченка.

Елеонора ГРИГОР'ЄВА

№ 14–15, 2015 рік

С

ьогодні багатотиражна газета «Мистець» святкує свій перший ювілей! Нам виповнилося 10 років. Без сумніву, якщо порівнювати з 80-річним шляхом, який пройшов наш навчальний заклад, це зовсім небагато, і залишається лише шкодувати, що таке видання не існувало від дня його заснування. Бо саме на сторінках «Мистця» зберігаються найважливіші події, що відбувалися в стінах інституту, академії.

Коли береш у руки газету, що побачила світ 7-8 років тому, то наче опиняєшся в машині часу. На шпальтах будь-якого числа можна прочитати про творчі заходи, які стали віхами розвою нашого закладу, знову пережити хвилюючі миті спілкування з колегами, студентами, згадати тих, кого, на жаль, вже нема поруч з нами.

Виставки – персональні й групові, студентські та всеінститутські, симпозиуми, конкурси, ювілеї – все це безцінними спогадами зберігається на сторінках «Мистця». Викладачі та

НАМ 10 РОКІВ!

студенти стали авторами багатьох публікацій. Перші – ділилися досвідом, писали про своїх талановитих колег, другі – дякували своїм педагогам за те, що з усією душею й завзяттям навчають майбутній професії, розповідали про мистецькі досягнення друзів.

Колективу «Мистця» завжди здавалося, що кожен новий випуск перевершує попередній за оздобленням, наповненням цікавими матеріалами. Мені особливо хочеться привітати всіх, хто доклав свої вміння й сили до створення унікальної газети, якої немає в жодному мистецькому навчальному закладі. Перш за все – Елеонорі Процаковій, яка з першого дня своєї праці в редакційному відділі, взяла на себе вирішення найскладніших завдань, вчила мене всьому, що знала сама. Не просто ділилася досвідом, а віддавала всю свою увагу й сили, писала чудові, фахові

матеріали, працювала над макетами кожної газети, яку вже десять років верстає ще один незмінний співробітник – Тетяна Пташук. Саме їй ми завдячуємо яскравим, креативним оформленням газети. Варто згадати і Зоряну Зайцеву, яка була членом нашого колективу понад п'ять років і ділила з нами радість й труднощі, ніколи не втрачаючи почуття гумору.

Вже понад рік в газеті «Мистець» працює заслужений журналіст України Андрій Яремчук. Надзвичайно приємно відчувати, що поруч з тобою кожного дня є людина на яку можна покласти, фахівцеві з великим журналістським досвідом, справжній ас своєї справи. Завдячуючи його роботі, газета збагатилася репортажами з місць різноманітних мистецьких подій, інтерв'ю зі студентами, художниками, письменниками.

Хочу щиро подякувати всім дописувачам нашої

газети. Саме ваші статті роблять її насиченою, змістовною та яскравою.

Дорогі читачі! Просимо вас бути більш активними, адже кожному в нашому навчальному закладі є чим поділитися: творчими планами, здобутками, перемогами, надіями, турботами. Ми чекаємо на нові статті, вірші, дружні шаржі тощо.

Бажаємо всім невичерпного натхнення, творчих злетів, щоб завжди були свіжі теми для нових випусків газети «Мистець», яка відкриває друге десятиліття свого існування!

Юлія ПОЛТАВСЬКА,
головний редактор
газети

КРИЗЬ БУРІ І РОКИ

Щороку 30 жовтня в Київському державному інституті декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука відзначається День пам'яті видатного українського художника-монументаліста, іменем якого названо не лише цей художній навчальний заклад, а й мистецька течія, яка стала знаковим явищем в Україні на початку ХХ століття.

Традиції художників-бойчуківців, представників «розстріляного Відродження» зберігають студенти й викладачі інституту. У жовтні 2015 року в КДІДПМД імені М. Бойчука відбулася надзвичайна подія – понад 80 творів української художниці-графіки Марії Євгенівни Котляревської (1902-1984) передав на постійне зберігання син бойчуківки Михайло Дмитрович Кульбак.

У виставковому залі інституту розгорнуто виставку Марії Котляревської, яка була однією з найталановитіших учениць Івана Падалки. Майбутня художниця народилася на Донбасі, згодом її сім'я переїхала до Дніпропетровська, де пройшли дитинство та юність Марії, де вона отримала перші уроки художньої майстерності.

Закінчивши Харківський художній інститут, де крім Івана Падалки її педагогами були відомі українські художники-графіки Олексій Маренков і Василь Єрмілов, Марія

№ 1–2, 2016 рік

Котляревська дуже швидко знайшла власний стиль, свою тему, яку блискуче інтерпретувала у графічних аркушах, створюючи епічні образи людей часів лихоліття громадянської війни («Махновці», «Повстанці», «Партизани»).

Представлені на виставці роботи вражають різноманітністю сюжетів, ритмів, вмінням створювати графічні композиції, використовуючи кожен міліметр аркуша. Художниця виконувала твори на теми народного життя й побуту («Продають насіння», «Молочниця», «Жінка з дитиною», «Студентки» та ін.). Ілюстрації, створені Марією Котляревською до творів української та західної класики, вирізняє самотність авторської думки, яскравість зображуваних сюжетів, пластичність та особлива, притаманна їй роботам лінійність, різноманітність ритмів фактур. 30-40 роки у творчому житті Марії Котляревської відзначені творами «Нове село», «Дівчина», «Горе війни».

У 1946 році Марію Котляревську, як і багатьох інших бойчуківців, було репресовано. У сталінських таборах вона провела понад шість років. Бажання творити не залишало цю дивовижну жінку й у найскрутніших обставинах. Після повернення із заслання, вона продовжує працювати над ілюстраціями до книг, створює серію дерево-

Марія Котляревська. Базар. 1928

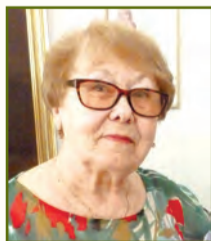
ритів на тему визначних місць України.

Художниця не полишала творчу працю до самого кінця свого життя, вона працювала над екслібрисами. Останні твори друкованої графіки мисткині датуються 80-ми роками минулого століття.

Виставка творів бойчуківки Марії Котляревської, розгорнута в Київському державному інституті декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука – справжній скарб для всіх тих, хто цікавиться українським графічним мистецтвом 20-80-х років ХХ століття, вона демонструє його поступ і розвиток.

Юлія ПОЛТАВСЬКА,
мистецтвознавець

ДЯКА І ШАНА

Святкуючи ювілей газети, хочеться низько вклонитися Елеонорі Григорівні Процаковій, яка з першого дня роботи в редакційному відділі нашого навчального закладу, свої вміння й досвід вкладала в створення інститутського видання.

Елеонора Григорівна після закінчення середньої школи вступила на факультет журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка, який закінчила у 1960 році.

Трудовий шлях розпочала в республіканській газеті «Патріот Батьківщини», потім працювала в газеті «Молодь України», а з 1967 року — у багатотиражній газеті Київського медичного інституту «Медичні кадри» спочатку літературним працівником, а з 1970-го — редактором. Вона регулярно виступала з публіцистичними статтями в республіканській пресі, в яких порушувалися важливі проблеми вищої освіти.

Сумлінна та ініціативна робота Е. Г. Процакової

відзначалася урядовими нагородами, почесними грамотами, дипломами, нагрудними знаками, вона нагороджена Золотою медаллю Київської спілки журналістів.

2008-го року керівництво Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука запросило Е. Г. Процакову розробити концепцію та налагодити випуск газети «Мистець», на сторінках якої висвітлювалися б питання виховання майбутніх бакалаврів і магістрів сучасного українського мистецтва.

Е. Г. Процакова – член Національної спілки журналістів України з 1986 року. Її загальний газетарський стаж – 59 років, з них майже 10 років у газеті «Мистець».

Через руки Елеонори Григорівни проходили матеріали студентів, доцентів, професорів, академіків, які, врешті решт, ставали справжніми шедеврами на газетних шпальтах. Бажаємо Елеонорі Григорівні й надалі залишатися такою ж енергійною і невтомною, завзятою й неспокойною душею, щирою та турботливою, завжди щедрою на добро. Нехай її чудове почуття гумору рятує всіх нас у найскладніші часи!

Ваші колеги

ПИШАЄМОСЯ ВИПУСКНИКАМИ

13 вересня 2016 року у конгрес-холі зібралися викладачі, гості інституту й студенти факультету «Дизайн», щоб поспілкуватися з випускником кафедри промислового дизайну Максимом Шкіндером, який нині працює в Англії у відомій автокомпанії «McLaren».

Яким чином Максим досяг таких успіхів, як взагалі відбувається творчий процес створення вишуканих авто на знаних європейських підприємствах? Ці та багато інших питань, пов'язаних з навчанням, з професією виникло у присутніх.

А починалося все не дуже просто. Як сказав виступаючий, можна розпочати скромно і домогтися бажаного. Наприклад навчання в інституті М. Шкіндер проект своєї дипломної роботи надіслав на конкурс в інститут Європейського дизайну в італійському місті Турині. По закінченні потрапив до Чехії, де працював на «Шкоді». Це були роки невтомної, напруженої праці, вивчення процесів створення моделі, починаючи з рисунка, макета з особливої синтетичної глини, яке дає можливість створити макет, близький за досконалістю до кінцевого варіанту оригіналу. А далі була Англія. На запитання студентки, який же в нього рецепт успіху, поспіхнувшись Максим відповів: «У кожного

своя історія, не намагайтеся повторити чийсь успіх, бо це може призвести до невдачі, до втрати себе, як особистості, як дизайнера».

Особливу увагу присутніх гість звернув на необхідність досконало освоїти рисунок, живопис, без цього годі й говорити про вишуканий екстер'єр та інтер'єр транспортного засобу. Саме у живописі Максим знаходить натхнення для професійної творчості.

Розповідь Максима Шкіндера була прекрасно ілюстрована, деякі його думки, надзвичайно важливі, були представлені як своєрідні графіки. І взагалі, присутні високо оцінили знання й ерудицію доповідача, його гумор і самоіронію. Безумовно, молодість набула для себе якесь значущі, пов'язані з професійним майбутнім, міркування.

Елеонора ПРОЩАКОВА

№ 7, 2009 рік

А ПАМ'ЯТЬ ЩЕМНА У СЕРЦЯХ

Звістка про те, що в зоні АТО від рук російських диверсантів загинув один із студентів нашого інституту Олексій Дурмасенко швидко поширилася серед викладачів і студентів. Сталося це 29 грудня 2014 року...

Ким був цей 25-річний юнак, боєць-доброволець 93 бригади, «Кіборг» з позивним «Динамо»?

Олексій народився в Києві 1 червня 1989 року. Його здібності до мистецтва батьки помітили рано й віддали на навчання до Дитячої академії мистецтв. Весь свій вільний час хлопець віддавав навчанням зі скульптури, живопису, рисунку. Олексій був шульгою і все робив по-своєму, якимось особливо, незвично...

Життєрадісний і щирий з друзями, старший брат, готовий завжди захистити молодших сестер. Він завжди був поряд, вигадував цікаві ігри, вчив ліпити скульптури з піску влітку, а взимку зі снігу.

Крім занять в Дитячій академії мистецтв, Олексій захоплювався спортом. Він був закоханий у футбол, який на певний час став головним у житті хлопця. І хоча з Дитячої академії довелося піти, та юнак продовжував займатися в гуртку образотворчого мистецтва в Київському палаці дітей та юнацтва. Його улюбленими техніками були акварель і пастель. Закінчивши школу, Олексій починає працювати. Він займається оформленням інтер'єрів клубів і ресторанів, проте усвідомлює, що для підвищення фаховості йому необхідно отримати вищу художню освіту. З другої спроби йому вдається поступити до Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука.

№ 9, 2015 рік

Життя посміхалося Олексію, а він прагнув пізнавати світ, набувати майстерності у мистецтві. Йому було цікаво все – модельний бізнес, створення комедійної групи, флористичне мистецтво. Останнє, як з'ясувалося, стало його покликанням. Своїми великими чоловічими руками він створював тендітні вишукані букети і композиції. Серед його замовників було багато відомих особистостей. За 2 роки він став провідним флористом у елітному салоні на Рубльовці, в Москві.

Під час Революції Гідності Олексій Дурмасенко приїхав у Київ і брав участь у подіях на Майдані. Тоді ще ніхто не знав, яка трагедія розгорнеться пізніше, коли Росія анексує Крим і за допомогою сепаратистів зазіхне на цілісність нашої країни. На Майдані Олексій отримав перше осколкове поранення у ногу.

Після перемоги Євромайдану, Олексій пішов добровольцем захищати свій дім, свою сім'ю. Лише батько хлопця та вірні друзі знали скільки Юнак доклав зусиль, щоб його призвали до лав Збройних сил України. Після двотижневих навчань у львівській області Олексій потрапив до 93 механізованої бригади і став старшим стрільцем. За місяць його

з побратимами відправили на передову в одну з найгарячіших точок АТО – в Піскі. Там проходило бойове «хрещення» Олексія Дурмасенка.

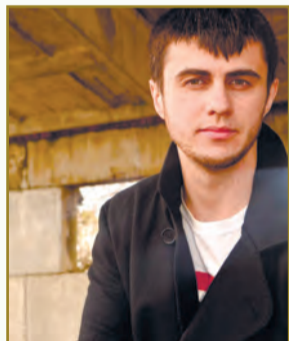
Згодом він попросив у командування, щоб його направили у підрозділ, який прямував у Донецький аеропорт для ротації. Понад два тижні тут пройшли під кулями. Та все ж наші військові утримували позиції, даючи відсіч ворогам. Олексій з двома товаришами встановили прапор на відбитому у ворога терміналі.

Протягом тижня перед трагедією щодня телефонував татові. Олексій казав, «що так тихо, аж сумно». Це було 28 грудня 2014 року. А вже 29 грудня о 9. 30, під час перемір'я згідно з Мінськими домовленостями, російська диверсійна група проникла з тилу у їх укріп. райони і зав'язався запеклий бій. Олексій одним із перших кинувся на захист своїх товаришів, але граната перервала життя героя. У цьому бою загинуло ще два побратимюнака. Тоді ціною життя трьох захисників було отримано локальну перемогу. Згодом аеропорт здали, а життя героїв-захисників вже не повернути!

Можна прожити довге життя без особливих злетів і падінь не замислюючись, а для чого ти народився і живеш. Доля Олексія Дурмасенка зовсім інша і ніхто не здатен її змінити. Ми можемо лише уявляти, якою б вона була, якби не та біда, що прийшла до нашого дому.

Молоді хлопці, які загинули і продовжують, на жаль, гинути на Сході України, немов яскраві комети з'явилися в небі і залишилися у вічності. Вони були поряд зовсім недовго, але встигли зіртіти близьких і друзів теплом власних сердець, закарвавши свій образ у пам'яті назавжди.

Юлія ПОЛТАВСЬКА

СИЛА ХАРАКТЕРУ

СВЯТОСЛАВ КОНАХОВСЬКИЙ, ЯКИМ Я ЙОГО ЗНАЮ

Нещодавно мені довелося взяти участь в майстер-класі Святослава Конаховського для студентів і викладачів інституту ім. М. Бойчука. На загальну думку всіх, присутніх, особистий професійний досвід молодого дизайнера був вельми цікавий і корисний для наших студентів. Мене, як викладача, протягом усіх років спілкування зі Святославом, завжди тішило і захоплювало, з яким бажанням і наполегливістю, незважаючи на перешкоди і складні життєві обставини, він йшов до поставленої мети. Наділений природною художньою обдарованістю і прекрасним почуттям форми, він інтуїтивно завжди розумів, що промисловий дизайн – це серйозно і вимагає великих знань, умінь і навичок для оволодіння майстерністю дизайнера.

Всі ми пам'ятаємо, ще як студент, Святослав брав активну участь у твор-

чому житті інституту, періодично експонуючи свої роботи на персональних виставках. І тепер цілком природно виглядає його успіх на професійній ниві після закінчення нашого інституту, йдеться про роботу в провідній європейській дизайн-фірмі KISKA, яка спеціалізується на дизайні транспортних засобів. Він був запрошений на роботу, пройшовши найжорсткіший конкурс серед багатьох молодих дизайнерів з промислово розвинених країн. Його професійні навички, ідеї та креативність мислення найбільш відповідали ідеології фірми KISKA.

Я впевнений: ми ще почуємо, що проекти Святослава Конаховського з'являться в колекції світових брендів і знайдуть своє місце в експозиціях музеїв сучасного мистецтва, таких як MoMA в Нью-Йорку, центрі Помпідю в Парижі та ін.

Валентин КАШУБА,
доцент кафедри промислового
дизайну

№ 3, 2016 рік

З любов'ю до Бога й України

23 січня у виставковому залі Президентського фонду Леоніда Кучми «Україна» відкрилася виставка дипломних робіт студентів Київського інституту декоративно – прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука «З вірою і любов'ю», де представлені твори сакрального мистецтва, створені вихованцями кафедри монументально-декоративного живопису за останні п'ять років. Це ікони, написані за всіма законами іконопису, з дотриманням православних канонів, зокрема виконані яєчною темперою й олійними фарбами: «Трійця», «Архангел Михаїл», «Пантократор», «Свята княгиня Ольга», «Юрій Змієборець» та інші.

Студентка другого курсу кафедри декоративно – прикладного мистецтва Валерія Радченко від імені керівництва закладу подарувала Леонідові Кучмі створену нею ікону Божої Матері «Замилування» – і це стало надзвичайно хвилюючою миттєвістю відкриття

виставки. Валерія приїхала на навчання з Маріуполя, нині прифронтового міста, і завдячуючи своїй старанності і здібностям, настільки опанувала секрети творення ікони, що одну з них і презентували другому Президенту України, який по-справжньому розчулився і від подарунка, і від біографії студентки.

На відкритті виставки панувала жвава і дружня атмосфера спілкування і взаємообміну думками, пропозиціями, планами. Про цю неординарну мистецьку подію у вечірніх новинах прайм-тайм розповів телеканал ICTVI.

ВЛ.ІНФ.

№ 1, 2018 рік

ПРИХОДИМО СЮДИ, ЯК ДО ЖИВИХ

Це була врочисто – значуща, сповнена роздумів і спогадів, подія. І яскравий багрянець щоразу неповторної київської осені, і лунка прохолода соснового лісу тільки надавали їй глибини і просвітленості.

20 жовтня представницька група з викладачів і студентів на чолі з в. о. ректора Київського державного інституту декоративно – прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука Оксаною Вікторівною Полтавець – Гуйдою, до якої приєдналися священники Української греко – католицької церкви приїхали до Національного історико – меморіального заповідника «Биківнянські могили», щоб віддати шану Михайлові Львовичеві Бойчуку. Був з нами і син Марії Котляревської – учениці Івана Падалки – Михайло Кульбак.

Дві дати – 135 років від дня народження митця світової слави і 80 років з дня його розстрілу – покликали у Биківнянський ліс старше і молодше покоління сучасної української інтелігенції.

Наприкінці жовтня 1882 року у великій селянській родині в селі Романівка на Тернопільщині з'явився на світ хлопчик, якому судилося сказати нове слово в мистецтві, а 13 липня 1937 року сталінські душогубці по – звичайному вбили у розквіті сил митця, приписавши йому створення міфічної «націоналістично – фашистської терористичної організації серед художників» і потай, темної липневої ночі, на «полупорці», завалений трупами заката-

№ 5, 2017 рік

ваних і розстріляних, привезли в цей ліс, скинувши у нашвидкуруч вириту яму і зарили.

Дві дати, мов два маркери, світлий і чорний, у долі великого митця і в долі українського народу.

Щороку, о цій порі, відколи організувався заповідник, за традицією тут проводяться громадські учти за невинно убієнними, які лежать по – злодійському зариті серед сосон на п'яти гектарній площі, в так званій спецзоні сталінського НКВД для секретного поховання знищених катами жертв, ще повністю не виявлених і не оплаканих, (вдумаймося, досліджені ями лише на одному гектарі!).

Торкаючись теми репресій, генеральний директор заповідника Богдан Біляшівський сказав, що й донині ми ще не знаємо, скільки безневинних жертв комуністичного тоталітарного режиму з різних шарків суспільства поховано у Биківнянському лісі, і серед них скільки кращих представників української інтелігенції. Жаллива приблизна цифра – від 19 до 36 тисяч.

Спадщину «бойчуків» нищили скрізь, постійно.

– Відкриття таємної спецзони поховань у Биківнянському лісі, – сказав Володимир Михайлович Прядка, академік, лауреат Шевченківської премії, – почалося з київського «Клубу творчої молоді», членом якого він був разом зі своїми творчими побратимами. Очільник клубу Лесь Танюк та Василь Симоненко й Алла Горська після одного з творчих вечорів, маючи якусь інформацію про спецзону, поїхали до лісу. Побачене своїм неймовірним абсурдом ледь не збило їх з ніг – діти грали у футбол, а ворота були позначені людськими черепами! Пройшлися між соснами трохи далі – ноги почали провалюватися в землю. І вони зрозуміли – то ями – поховання.

В.о. ректора інституту імені Михайла Бойчука, заслужений художник України Оксана Вікторівна Полтавець – Гуйда у своєму виступі розглянула биківнянську трагедію крізь призму української історії.

Нищення української духовності, підкреслила вона, було і в 50–60 –і роки аж до здобуття Україною незалежності. «Дорогий» наш «старший брат» і нині прагне розчавити українську державу, та не тут – то було.

Потім учасники попрямували до меморіалу жертв сталінського терору, поклали квіти до пам'ятника – символу. А священники Української греко – католицької церкви відправили, сповнену світлого суму за закатованими і розстріляними, панахиду.

Андрій ЯРЕМЧУК

Зі святом, дорога академіє!

Я закінчив інститут імені Михайла Бойчука в 2007 році і від тих пір не пориваю зв'язків з навчальним закладом. Звісно, спогади найсвітліші. Завжди з вдячністю згадую кафедру промислового дизайну – потужну, креативну, єдину таку в Україні. Тут гартувався мій дух, тут я зростаю професійно як спеціаліст, як митець. З плином років, з набуттям досвіду і професійної майстерності все глибше усвідомлюю, у якому прекрасному закладі вчився, що дали тобі твої педагоги.

Трохи поїздивши по світу, познайомившись із відомими компаніями, зі спеціалістами найвищої проби, взявши участь у декількох престижних міжнародних конкурсах, скажу – академія наша унікальна в плані художньої підготовки студентів, у тому інтелектуально-творчому потенціалі, який мають її чудові викладачі. Це я відчуваю сьогодні, це мій фундамент для пошуків. Те, що я отримав тут як студент, не має ціни. Бо це глибокі, різноманітні знання професії, це знання світового досвіду й скарби нашої національної культури, це відкритість до пошуків, нестандартність, сміливість. Оце все і вивело мене на перші місця в дизайні та в архітектурі.

Тому кажу з вдячністю і пошаною – пишаюся тобою, моя дорога альма-матер! Хвала тобі!

Олег Суздальєв,
дизайнер, лауреат міжнародного конкурсу дизайнерів, архітекторів Maniglia Nuova 2013, переможець міжнародного конкурсу Maniglia Nuova 2015, лауреат конкурсу дизайнерів Модус Дверна Фурнітура 2018

Я дуже пишаюся своєю альма матер, яка зараз є державною академією. Дуже вдячний викладачам, я там провів багато щасливих і дещо божевільних днів зі своїми друзями – студентами. Я щасливий, що відчув там любов. Сподіваюсь, що в майбутньому все більше і більше буде талановитих випускників – художників, дизайнерів, майстрів декоративно-прикладного мистецтва, які успішно працюватимуть і цим підносять авторитет нашого знаного навчального закладу. Уклін тобі, академіє!

Олексій Махінко,
дизайнер
Торонто, Канада

Уперше й успішно

Протягом двох днів польське місто Легніца стало справжньою Меккою для майстрів-ювелірів та ювелірних експертів і ентузіастів з цієї країни та інших країн світу. Тут у рамках 39-ого фестивалю «Legnica Silver» відбувся 27 міжнародний конкурс ювелірних прикрас Золотий Арт Ілюзія. На конкурс було представлено 395 робіт 195 майстрів з 34 країн. Уперше в престижному змаганні взяли участь студенти Київської державної академії декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука Марія Даниленко та Яна Гарбузюк. Дві їхні роботи були представлені в експозиції в галереї

«Штуки» на головній площі міста.

А в Одесі на 39 міжнародній виставці «Ювелірний салон» у виставковому комплексі Одеського морського вокзалу зібралось понад 200 компаній з усіх куточків України, а також з Туреччини, Італії. І теж уперше у цій мистецькій імпрезі взяли участь студенти нашої академії. Кафедра «Художніх виробів, дерева і металу» отримала диплом від організаторів за професійну роботу на виставці.

Тут же проводився 16 всеукраїнський конкурс ювелірних прикрас «Лазурная волна», де свої роботи представляли відомі ювелірні компанії і ювеліри. Студенти нашого навчального закладу під керівництвом викладача Андрія Кулігіна виставили 15 робіт, 5 з яких нагороджені дипломами. Зокрема, був відзначений високий рівень професійної майстерності наших студентів, про що засвідчили грамоти учасникам за участь у заході та популяризацію цього виду мистецтва.

Роксолана ПРОКОПЧУК,
викладач кафедри ХКМДС

ВІТАЄМО!

Як ми вже сповіщали, у конкурсній програмі відомого проекту «КОД» (Культура, освіта, духовність), що його ось уже 16 років поспіль проводить меценат Олександр Карпов, і який відбувся 6 жовтня в просторих залах НАОМА, у конкурсі на кращу творчу роботу для закладів декоративно-прикладного мистецтва не було рівних аспірантці кафедри «Художні роботи кераміки і скульптури» нашої академії, цьогорічній випускниці Юлії Роїк. За свою яскраву керамічну композицію «Людина створена для щастя, як птах для польоту» Юлія удостоєна Гран-прі конкурсу та туристичної путівки по Європі.

Наші сердечні вітання переможниці!

ВЛ. ІНФ.

Тарас Шевченко єднає народи

Наш колектив пишається, що понад 50 років у нашому закладі працює Малла Львівна Самохвалова – викладач англійської мови, яка за роки своєї роботи виховала не одне покоління майбутніх митців. Ця унікальна жінка, учасник бойових дій у Другій світовій війні, і сьогодні трудиться в нашій Академії. Нещодавно вона написала й видала посібник англійською мовою «Тарас Шевченко – видатний український живописець та графік», яка отримала премію Міжнародного проекту конкурсу «Тарас Шевченко єднає народи» в номінації «Мій Шевченко». І це не дивно, адже посібник створено для того, щоб студенти мистецьких навчальних закладів краще знали творчий доробок Кобзаря. Рекомендації автора ґрунтуються на науково-об'єктивних законах лінгвістики. Велику увагу Малла Львівна приділила тематичі аудиторних занять, самостійній роботі, вдосконаленню навичок з англійської мови студентами старших курсів вищих навчальних закладів мистецького спрямування. Навчальний посібник може стати у пригоді також студентам заочної форми навчання. Вона викрестала різноманітні джерела, наочний матеріал.

них закладів краще знали творчий доробок Кобзаря. Рекомендації автора ґрунтуються на науково-об'єктивних законах лінгвістики. Велику увагу Малла Львівна приділила тематичі аудиторних занять, самостійній роботі, вдосконаленню навичок з англійської мови студентами старших курсів вищих навчальних закладів мистецького спрямування. Навчальний посібник може стати у пригоді також студентам заочної форми навчання. Вона викрестала різноманітні джерела, наочний матеріал.

Це видання, без сумніву, спонукатиме студентів до більш глибокого самостійного наукового пошуку в галузі мистецтва, дослідження творчого шляху всесвітньо відомого художника Тараса Шевченка.

ВЛ. ІНФ.

ТОРГОВА МАРКА TRIORA – СОЦІАЛЬНИЙ ПАРТНЕР АКАДЕМІЇ

Законом України про освіту передбачено впровадження дуального навчання у професійну підготовку майбутніх дизайнерів і художників декоративно-прикладного мистецтва. Науково-педагогічні працівники і підприємці покликані сьогодні стати соціальними партнерами. Підписано договір про співробітництво між нашою Академією та ТОВ ПП «ЗІП» (м. Кам'янське Дніпропетровської області) в особі генерального директора Титаренка В. В. та в.о. ректора О. В. Полтавець-Гуйди. Сторони зобов'язалися:

здійснювати спільну науково-дослідну діяльність з інформаційного маркетингу та кольорознавства;
створити рекламу «TRIORA: етнічні

палітри» (з урахуванням традиційних кольорів історико-етнографічних регіонів України);

розробити проект кольорової композиції фасаду навчального корпусу дизайнерів з використанням фарб підприємства ЗІП; сприяти підвищенню науково-педагогічного і освітньо-кваліфікаційного рівнів працівників нашого соціального партнера;

включати у праці науково-педагогічних працівників інформацію про дизайн «TRIORA» тощо.

З нагоди ювілею нашої академії інженер ЛФМ ТОВ ПП «ЗІП» Є. О. Озарчук запропонував провести майстер-клас з імітації фактур для студентів і викладачів. З цієї

метою навчальному закладу було передано фарби та інші матеріали загальною на загальну суму понад 22 тис грн. Зі свого боку кафедра теоретичних дисциплін і професійної освіти сприяє підвищенню науково-педагогічного потенціалу Є. О. Озарчука.

Отже, можемо твердити, що в освітньому просторі академії імені М. Бойчука успішно започатковано впровадження елементів дуальної системи навчання.

Володимир ТИМЕНКО,
завідувач кафедри ТДПО, професор

ПОРТРЕТ У ПРОСТОРИ ЧАСУ

так називається традиційна виставка робіт викладачів кафедри рисунка,

Започаткована кільканадцять років тому тодішнім завідувачем цієї кафедри, заслуженим діячем мистецтв України, професором Валентином Сергеевим, виставка набула актуальності і популярності. І нинішня підтвердила її високе мистецьке реноме. На відкритті було людно – викладачі, завідувачі кафедр, студенти прийшли познайомитися з творчими роботами у жанрі графіки, живопису, рисунка знаних майстрів пензля, відомих педагогів академії – народного художника України Володимира Прядки, заслуженого діяча мистецтв України Валентина Сергеева, завідувача кафедри Василя Шпака, старших викладачів Олександри Кириліної, Яни Антонової, Олексія Базилевича, Михайла Кириченка та інших. Почесним учасником експозиції, як і в попередні роки, був професор кафедри кераміки, народний художник України Петро Печорний, котрий на знак творчої співпраці подарував кафедрі керамічний твір.

Відкриваючи експозицію, в.о. ректора навчального закладу, заслужений художник України Оксана Полтавець-Гуйда, наголосила на важливості цих традиційних виставок як для викладачів, так і для студентів. Перші тримають себе у постійній творчій формі, другі мають змогу

повчитися у майстрів професіоналізму. Вона закликала інші кафедри теж влаштовувати такі експозиції, і кафедри графічного дизайну та кераміки вже готуються до аналогічних виставок.

У виступах декана факультету дизайну Валерія Сафронова, завідувачів кафедр – графічного дизайну Олександра Босога, промислового дизайну Олексія Кардаша, теоретичних дисциплін і професійної освіти Володимира Тименка, учасників експозиції Володимира Прядки, Петра Печорного, Валентина Сергеева, Василя Шпака, доцента Леоніда Сотника підкреслювалося на необхідності розвивати жанр портрета в сучасних умовах, а студентам, яких, до слова, було багато, ретельно вивчати творчі здобутки своїх викладачів і пробувати себе як портретисти.

З виставкою можуть ознайомитися й усі бажаючі, друзі академії, слухачі підготовчих курсів тощо.

ВЛ. ІНФ.

НАША ДРУЖНА І ДЕРЗНОВЕННА РОДИНА

Завжди з хвилюванням поспішаю до цієї привітної будівлі на вулиці імені Михайла Бойчука. Тут моя альма матер, мої дорогі друзі і викладачі. Тут я знайшла свою гомінку, неспокійну, творчу родину. Скільки найсвітліших, найпрекрасніших миттєвостей пережито у цих аудиторіях з великими просторами вікнами, скільки суперечок, планів, мрій! Тут я зростаю духовно, творчо, починаю все глибше і глибше розуміти наше національне мистецтво, знати непрості долі талановитих, самовідданих людей, які його творили, історію академії і її місце серед мистецьких навчальних закладів України. І своє усвідомлення, свою високу відповідальність перед цим мистецтвом і пам'яттю цих людей.

Нам зараз пощастило – ми маємо можливість вивчати творчість видатного митця і педагога, фундатора монументальної національної школи Михайла Бойчука і його учнів та послідовників, яких жорстоко потрощила більшовицька тоталітарна машина, але не змогла знищити їх мистецтво, їх любов до

свого народу. Імя Михайла Бойчука з честю носить наша академія, студенти присвячують йому твори різних жанрів, вчать у бойчуків творити справді національне, світового рівня мистецтво. Портрет Михайла Бойчука, створений у жанрі гобелену, випускницею навчального закладу, завжди на сцені в актовій залі, завжди з нами. Так, як і його творчі заповіти.

Студенти академії – це активні юнаки і дівчата, вони допомагають воїнам захищати рідну землю від ворогів, вони здають кров для хворих дітей – сиріт, вони беруть активну участь у творчому житті навчального закладу, спілкуються з художниками України. Вже чимало років ми влаштовуємо виставки своїх робіт у президентському фонді «Україна» Леоніда Кучми, є стипендіатами цього авторитетного фонду. Разом з адміністрацією закладу ми постійно організовуємо виставки в різних громадянських, державних закладах, і вони завжди викликають великий інтерес.

Студентська рада академії, яку довірили мені очолювати, проводить майстер – класи для тих, хто прагне вступити до нас. Влаштовуємо туристичні походи по улюблених історичних місцях столиці, як от недавно це зробили для першокурсників у Музей народної архітектури в Пирогове. Обговорюємо виставки наших викладачів, вчимося у них майстерності.

Від імені Студентської ради щиро і сердечно вітаю нашу академію, наших дорогих викладачів з 80 – літнім ювілеєм! Бажаємо усім міцного здоров'я, натхнення, успіхів і перемог у житті і творчості!

Ярослава ЛАЦЬ,
голова Студентської ради академії